

Хто мы і што мы на гэтым свеце? Мы - гэта працяг тых, хто нам дае жыццё. Мы - гэта тыя людзі, з якімі рука аб руку ідзем па дарозе лёсу. Мы - гэта частка таго месца, дзе мы нарадзіліся, дзе адпачываем душою.

Мы - гэта мова, што злятае з нашых вуснаў, мы – гэта мара аб шчаслівай будучыні, мы – гэта святло, якое струменіцца з нашых вачэй, мы – гэта думкі, што з'яўляюцца ў нашай галаве.

Каб было ў цябе шчасця багата

І не скрэбліся кошкі ў душы,

Карані свае – маці і тату –

Нібы вока сваё, беражы.

Я – гэта мае бацькі . Кожны дзень яны дораць мне частку сваёй душы, напаўняюць мой свет любоўю, спагадай, прывіваюць павагу да роднай зямлі.

Чалавек амаль заўсёды з'яўляецца копіяй сваіх маці і бацькі.

Атуляй іх любоўю, пяшчотай,

Аблягчай ім штодзённа жыццё,

І шануй іх, і памятай, што ты

Абавязаны родным за ўсё.

Як сцвярджаюць і Богі, і людзі, –

Шанаваннем бацькоў ахіні –

І цябе на зямлі добра будзе,

І твае да падоўжацца дні." (Таццяна Дзям'янава)

Я – гэта мой горад, мая краіна, Бацькаўшчына. Якія пакуты не выпалі б на лёс маёй зямлі, яна заўсёды застаецца разам са сваімі дзецьмі, разам са сваім народам. За яе Багам малюсь, вечнага прашу жыцця.

У кожнага з нас ёсць свой, заповітны куточак, тое маленькае акно, праз якое мы ўзіраемся ў вялікі свет, і праз асабістае, нацыянальнае, спрабуем спасцігаць агульначалавечыя, эстэтычныя каштоўнасці. Я гавару пра маленькую радзіму – маю ўтульную Ашмяншчыну.

Свая зямля – выток майго натхнення,

Не трэба мне чужы заморскі рай,

Прыемна мне ад кожнага імгнення,

Найлепшае багацце – родны край. (Анатолій Балугенка)

Я - гэта мая мова. Мова майго народа, выпакутаваная, гаротная – і таму такая родная, блізкая, МАЯ, якая так гучна маўчыць аб сваёй будучыні, але маўчыць для таго, каму дадзена чуць.

"Наша мова далася крывёю
ды выпаленымі вачыма
хавалі яе як зброю
насілі як горб за плячыма"

Нашыя дзяды і прадзеда ўсе намаганні прыкладвалі да таго, каб мы, нашчадкі, з лёгкасцю маглі насалоджвацца мілагучнасцю і лёгкасцю слова, сапраўднага, беларускага слова. Вяртанне да вытокаў і сувязь з родным домам неабходны кожнаму як святое прычасце.

Было спрадвеку, слова, ты
Крыніцай цудадзейнай сілы,
Што вызваляла з нематы,
Айчыны ніву каласіла.
Ты наталяла смяглы рот
І выкрасала ўдар грамова,
Каб сам сабою стаў народ,
Пачуўшы гукі крэўнай мовы!

Я - гэта мая будучыня. Мне яшчэ прыйдзецца здзейсніць свае прафесійныя мары і заняць годнае месца ў свеце дарослых, але я ўжо сёння магу з упэўненасцю сказаць, што я буду рабіць усё магчымае, каб не падвесці ні сваіх блізкіх, ні сваю родную гімназію, у якой на сённяшні дзень набываю веды, ні сваю родную зямлю.